

En utgåva

En gåva ut,
att ge ut någonting,
uttryck för något,
en gåva i det fria,
utanför mig själv
innanför dig
utanpå huvudet
huvudsaken att
gåvan skänks
inifrån och ut

En annan utgåva

Upplagan var ett förstlingsverk. Det kunde inte misstydas. Linjerna var grova och onyanserade. Spretiga, som ett barns, men just därför verkligt värdefulla. De senare blev för fulländade för att kärnan skulle kunna uppfattas. Man kunde oreflekterat förstå avsikten i verket. Inga tvivel om vad som åsyftades, inga mörkanden, inga förgyllningar, bara rakt på. Ett unikt sätt att uttrycka sig, med eller utan färger, med eller utan djup, med eller utan finess.

Försöken att kopiera eller närma sig den första utgåvan pågick resten av livet. Mognaden förstörde i stället för att förstärka. De uppfinningsrika försöken att återge de oskuldsfulla teckningarna misslyckades gång på gång. Idogt pågick försöken. Vid något tillfälle kunde ytterhöljet till fröet skönjas, men dimman lade sig tät och dolde den vita ytan för ytterligare lång tid framöver. Vid intervjuer ställdes frågor som besvarades med enbart en vagt förklarande bråkdelen av skapelsen. Drömtydningar av nattens nära klarhet hamnade långt ifrån det alster

som drömmen så tydligt hade belyst. Yoga, ja yoga var nog svaret. Men timmars övande i år av tid gav inte tillstymmelse till svar. Matematik prövades också. Formler skapades, tyddes och beräknades. Var är centrum? Vad är livet värt? Kärlek. Ja, kärlek är värt livet. Strävan efter kärlek är värt livet. Även om man inte ser mer än höljet – presentpapperet. En dag kommer insikten. Det var kärlek – det som gavs. Gåvan var kärlek.

Av Gunilla Rondahl

Om hösten i Mount Macedon

Bland strävande eukalyptusträd
med frisk doft
och flagnande stammar,
där kakaduor seglar
skrånande över
rullande kullar
och betande kängurur
sträcker sig - oroligt
spanande mot faran,
där går jag och tänker
på blåsippans milda öga
och tallskogens kärvhet
och skogstjärnens alla dofter
om kvällen.

Vandring

Jag har gått igenom mitt liv
som en främling, sökande,
med kartan i hand.
Ofta irrar jag,
går vilse med förbundna ögon.
Det ljusnar ibland
som en soluppgång efter en regnig natt.

De korta anteckningarna,
som facklor, minnets konturer.
En flickas klara ögon
blickar ut från fotografiet.
Ett helt liv, en vandring,
ligger utbredd framför henne
Hon vet inte vägens sträckning.
Sinnet är inneslutet i barmhärtighet,
Vandringens mål
ligger förborgad i framtiden.

En sömnlös kväll i Din barndom...

... berättar jag en historia för dig, så dina ögon blir till vida sjöar att fyllas med vättar på flottar, dansande älvor i morgondis, eldsprutande drakar och guldägg att fånga från himlen.

Du skrattar då, när fantasin tar oss på sin rygg, i en himmelsfärd jag aldrig kan stoppa.

Dina händer griper i manen och du fyller i och fyller ut tills verkligheten blir tunn som isen på våren och vi svävar, flyger till världar vi aldrig visste fanns, som vi målar med fnissande penslar... Tills sömnen för oss bort, in i drömlösheten.

Då vi landar i vardagens morgonbestyr ser vi på varandra, ler i längtan till kvällens berättelse, då vi åter skall sadla fantasin och ta oss tillbaka till vår hemspunna värld

Picasso – Picassa.

Den blå timmen gjorde sitt intåg, i samma ögonblick som Pablo (eller Pablito) Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Mártir Patricio Ruiz y Picasso gjorde sitt uttåg ur kvinnolivet. Förutom moderns ännu livgivande blod som tatuerat själva huden med specifika omsorgstecken, syntes den blåblek som hos en ålderstigen havsanemon i skiktet alldeles under ytan mot djupare. Man kunde även ana den turkosa tonen i hans eget labyrint-trådade ådernät, likt stenarna vid stranden han sedermera kom att plocka, krossa, mala och måla. Det turkosa han själv så småningom skulle framställa ur blandningen grönjord, smaragd och ultramarin. Hårets nyans tonade mot bränd sienna, fast stråk av guldockra infann sig så snart solen tilläts att möta hans huvud. Likt speglingar av antikens förädlingskonst skiftande i mångfaldens rika kulörer. Alkemister skulle rodnat. Med åren mörknade dock kalufsen och gavs inslag av djupaste cobolt.

Pablitos ögon däremot, tycktes vid första anblicken sotsvarta. Som flackande flagor under storskogars brand. Men som vid hettans vilda rusning, framlockade utmaningar att anta, även inför den svalhet som vår man ifråga utstrålade. Två meter framför den ovanliga uppenbarelsen, så kunde vem som helst med någorlunda fri blick även skönja ögonens vidare färgmagi; Venetianskt rött, cinnober, kadmium och carminrött. En halv meter framför, för närmre vågade sig sällan någon och definitivt ingen av mankön i alla fall, sprakade växelvis kromgult och sepia liksom i anakondans flammande fjällskrud.